

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 229/2014-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť B. K., a mal. R. K., ktorou namietajú porušenie svojich

- základných práv podľa čl. 14, čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 41 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,

- základných práv podľa čl. 3 ods. 1 a 2, čl. 4, čl. 5, čl. 7, čl. 24 ods. 1 a 2, čl. 35 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie v spojení s porušením čl. 33 ods. 1 a čl. 54 Charty základných práv Európskej únie,

- práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s porušením čl. 1, čl. 10, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a

- práv podľa čl. 3 ods. 1 a 2, čl. 4, čl. 5, čl. 6 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 1, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 18 ods. 1, čl. 24 ods. 1 a 3 a čl. 35 Dohovoru o právach dieťaťa
uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 343/2013-89 z 18. júla 2013 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. K. a mal. R. K. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2013 doručená sťažnosť B. K. a mal. R. K. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojich

- základných práv podľa čl. 14, čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 41 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 127 ods. 1 ústavy,

- základných práv podľa čl. 3 ods. 1 a 2, čl. 4, čl. 5, čl. 7, čl. 24 ods. 1 a 2, čl. 35 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) v spojení s porušením čl. 33 ods. 1 a čl. 54 charty,

- práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s porušením čl. 1, čl. 10, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru a

- práv podľa čl. 3 ods. 1 a 2, čl. 4, čl. 5, čl. 6 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 1, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 18 ods. 1, čl. 24 ods. 1 a 3 a čl. 35 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 343/2013-89 z 18. júla 2013 (ďalej aj „namietané uznesenie ústavného súdu“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Sťažovatelia v sťažnosti predovšetkým uvádzajú, že ústavný súd sa namietaným uznesením dopustil porušenia nimi označených ustanovení ústavy, charty, dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa „*protiústavným, zmätočným a účelovým procesným rozhodnutím*“, ktorým odmietol ich sťažnosť z 18. mája 2013 pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Podľa sťažovateľov bolo namietané uznesenie ústavného súdu vydané na základe nesprávneho právneho posúdenia ich sťažnosti, neboli dodržané procesné normy upravujúce konanie na ústavnom súde a taktiež nespĺňa formálne náležitosti, pričom v nadväznosti na to uvádzajú:

«Dňa 23. 05. 2013 sťažovateľ doručil Ústavnému súdu SR sťažnosť zo dňa 18. 05. 2013 podanú podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR, v ktorej namietal porušenie základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd maloletého dieťaťa sťažovateľa a sťažovateľa... v dôsledku protizákonných a protiústavných zásahov, postupov a rozhodnutí všeobecných súdov v SR (Najvyššieho súdu SR, Krajského súdu v Prešove, Okresného súdu Vranov nad Topľou, Okresného súdu Bratislava V), spočívajúcich v odmietnutí výkonu súdnej právomoci a neposkytnutí súdnej ochrany základných práv maloletého dieťaťa sťažovateľa a sťažovateľa v súlade s postupom ustanoveným zákonom a na základe postupu ustanoveného medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré majú prednosť pred zákonmi na základe čl. 7 ods. 5 Ústavy SR.

Po doručení predmetnej sťažnosti sťažovateľa zo dňa 18. 05. 2013 do podateľne Ústavného súdu SR (príloha č. 2 tejto sťažnosti) nebolo žiadateľovi zaslané potvrdenie o prevzatí a pridelení veci zákonnému sudcovi, t. j. zákonnému sudcovi spravodajcovi a zákonnému senátu Ústavného súdu SR.

Žiadateľ sa už pri predchádzajúcom osobnom podávaní sťažností podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR stretol s takýmto protizákonným a protiústavným postupom, kedy mu bolo odmietnuté takéto potvrdenie o prijatí návrhu na začatie súdneho konania na Ústavnom súde SR.

Dňa 14. 10. 2013 bolo doručené sťažovateľovi uvedené procesné uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 18. 07. 2013, č. III. ÚS 343/2013-89, (príloha č. 1 tejto sťažnosti), ktorým Ústavný súd SR bezdôvodne a protiprávne (v rozpore so zákonom o ústavnom súde, v rozpore s Občianskym súdnym poriadkom, ktorý sa primerane aplikuje na súdne konanie na Ústavnom súde, v rozpore s Ústavou SR, Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Chartou základných práv EÚ, Dohovorom OSN o právach dieťaťa) odmietol predmetnú sťažnosť, ktorá bola doručená Ústavnému súdu dňa 23. 05. 2013 z dôvodu údajného „nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí“

a na základe demagogického a účelového nasledovného odôvodnenia v rozpore s právnymi normami právneho poriadku SR a v rozpore so skutkovým a právnym stavom veci – „z dôvodu stretu záujmov sťažovateľa v 2. rade so záujmami jeho rodičov je vylúčené, aby bol sťažovateľ v 1. rade ako jeho otec oprávnený podávať sťažnosť v mene sťažovateľa v 2. rade – maloletého dieťaťa“.

Právo na vydanie potvrdenia o prevzatí a pridelení veci zákonnému sudcovi, t. j. zákonnému sudcovi spravodajcovi a zákonnému senátu Ústavného súdu SR, pri doručení sťažnosti v momente jej podania, náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov, tak aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia veci, zaručuje sťažovateľovi § 29 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ako aj čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv EÚ.

V prípade, že je podanie – sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 doručované poštovou prepravou uvedenému právu na zákonného sudcu zaručenému čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a vykonanému § 29 ods. 1 zákona o ústavnom súde zodpovedá povinnosť Ústavného súdu SR oznámiť zákonného sudcu spravodajcu a zákonný senát Ústavného súdu SR, ktorý bol pridelený pri doručení podania – sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR do podateľne Ústavného súdu SR, a to na základe zaslania uvedeného oznámenia sťažovateľovi.

Nie je možné časovo oddaľovať pridelenie veci zákonnému sudcovi spravodajcovi a zákonnému senátu Ústavného súdu SR od prevzatia veci a vkladať medzi tento proces medzičlánok, spočívajúci v triedení podám podľa obsahu zamestnancami Kancelárie Ústavného súdu SR, ktorí nemajú žiadne ústavné a ani zákonné oprávnenie, aby následne triedili podľa obsahu veci, t. j. aj podania, ktoré boli jasne označené ako sťažnosť v zmysle čl. 127 ods. 1 Ústavy SR, doručené Ústavnému súdu SR, t. j. návrh na začatie konania pred Ústavným súdom v zmysle § 79 ods. 1 OSP, ktorý sa na základe § 31a zákona o ústavnom súde primerane používa na konanie pred Ústavným súdom SR.

Takéto „triedenie“ je práve podkladom možnej manipulácie súdneho konania a tým zároveň dáva príležitosť a možnosť na ovplyvňovanie pridelenia veci, čo sa v prípade predmetnej sťažnosti doručenej Ústavnému súdu SR 23. 05. 2013 prejavilo aj tým, že sťažovateľovi nebolo vôbec zaslané potvrdenie o prevzatí a pridelení veci zákonnému sudcovi spravodajcovi a zákonnému senátu Ústavného súdu SR.

Rozsiahlosť sťažnosti nie je kritériom, ktoré je oprávnený posudzovať Ústavný súd SR pri poskytovaní súdnej ochrany základných práv a slobôd, a už vôbec nie je dôvodom na odmietnutie prístupu k spravodlivosti.

Predmetná sťažnosť obsahovala kompletný skutkový a právny stav a všetky právne argumenty v odôvodnení návrhu, ktorého rozsiahlosť si vynútilo niekoľkonásobné porušovanie základných práv a slobôd maloletého dieťaťa sťažovateľa a sťažovateľa na všetkých stupňoch všeobecného súdnictva v SR, vrátane Najvyššieho súdu SR.

Sťažnosť bola určitá s explicitne vymedzeným, presným, určitým a zrozumiteľným petitom v slovenskom jazyku, ktorého sa domáhal sťažovateľ na str. 117 až 135 predmetnej sťažnosti doručenej Ústavnému súdu SR dňa 23. 05. 2013.

V nadväznosti na protizákonný a protiústavný postup Ústavného súdu SR pri prevzatí a pridelení veci vydal senát Ústavného súdu SR... zmätočné, účelové a protiprávne procesné uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 18. 07. 2013, č. III. ÚS 343/2013-89, ktorým sťažovateľovi odmietol poskytnúť súdnu ochranu základných práv a slobôd na súde na to zriadenom Ústavou SR a porušil základné práva a slobody maloletého dieťaťa sťažovateľa a sťažovateľa, ako aj ľudské práva a základné slobody zaručené Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Chartou základných práv EÚ, ako aj Dohovorom OSN o právach dieťaťa uvedené v časti I., III. a IV. tejto sťažnosti.»

V ďalších častiach sťažnosti sťažovatelia podrobne analyzujú nimi namietané porušenie označených ustanovení ústavy, charty, dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa, ku ktorému malo dôjsť vydaním namietaného uznesenia ústavného súdu.

Vychádzajúc z argumentácie uvedenej v sťažnosti, sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že namietaným uznesením ústavného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, boli porušené v sťažnosti označené články, ako aj ich práva garantované ústavou, chartou, dohovorom a Dohovorom o právach dieťaťa.

Sťažovatelia sa tiež domáhajú, aby im bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie v sume 55 000 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa č. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť sťažovateľov smeruje proti uzneseniu ústavného súdu č. k. III. ÚS 343/2013-89 z 18. júla 2013 a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu, ktorým bola odmietnutá ich sťažnosť pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 14, čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 40, čl. 41 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy, práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13 a čl. 17 dohovoru a čl. 1 dohovoru, práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 3 ods. 1, čl. 7, čl. 24 ods. 1 a 2, čl. 33 ods. 1 a čl. 47 charty a čl. 54 charty a práv podľa čl. 3 ods. 1 a 2, čl. 4, čl. 5, čl. 6 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 1, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 18 ods. 1, čl. 24 ods. 1 a 3 a čl. 35 Dohovoru o právach dieťaťa postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 20 P 135/2012, postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou v konaní vedenom pod sp. zn. 4 P 102/2012 a jeho uzneseniami z 30. mája 2012 a 27. júna 2012, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoP 69/2012

a jeho uznesením z 31. augusta 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 381/2012 a jeho uznesením z 28. februára 2013 pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že podanie sťažovateľov je síce formálne označené ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ale z hľadiska obsahu a účelu ide o uplatnenie opravného prostriedku, prostredníctvom ktorého napádajú konkrétne rozhodnutie ústavného súdu (namietané uznesenie, pozn.).

Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

Podľa § 24 zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak

- a) sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené,
- b) ústavný súd v tej istej veci koná,
- c) navrhovateľ sa ním domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu.

Znamená to, že rešpektujúc čl. 133 ústavy zákon o ústavnom súde vyriešil otázku podávania opravných prostriedkov v konaní pred ústavným súdom tak, že podľa § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa ním navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu. Ústava teda neumožňuje preskúmavanie rozhodnutí senátu ústavného súdu iným senátom ani plénom ústavného súdu, ani iným orgánom verejnej moci.

Jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorý je pozitívne zakotvený v čl. 2 ods. 2 ústavy, vyjadruje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti vychádza pri svojej jurisdikcii dôsledne z uvedeného ústavného princípu (ktorý musí rešpektovať každý orgán verejnej moci), a preto z hľadiska medzí, rozsahu

a spôsobu môže uplatňovať štátnu moc iba v zákonom a ústavnom rámci (čl. 2 ods. 2 ústavy), čo sa považuje v podmienkach právneho štátu za *conditio sine qua non* pre akúkoľvek legitímnu činnosť jeho orgánov.

Z obsahu podania sťažovateľov je zrejmé, že ich cieľom je dosiahnuť opätovné prerokovanie ich sťažnosti vo veci, ktorá bola vedená na ústavnom súde pod sp. zn. III. ÚS 343/2013 a o ktorej ústavný súd svojím uznesením z 18. júla 2013 právoplatne aj rozhodol.

Konanie pred ústavným súdom ako nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je v dôsledku zvolenej podoby špecializovaného a koncentrovaného modelu ústavného súdnictva v Slovenskej republike konaním jednoinštančným a rozhodnutia ústavného súdu sú konečné a záväzné pre všetky orgány verejnej moci, fyzické osoby alebo právnické osoby, ktorých sa týkajú. Právomoci a pôsobnosť, ktoré má ústavný súd ústavou a zákonom o ústavnom súde presne vymedzené, nemôže prekračovať. V nadväznosti na to ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že medzi jeho oprávnenia nepatrí rozhodovanie o opravných prostriedkoch vo všeobecnosti „a fortiori“ o opravných prostriedkoch, ktorými sa fyzické osoby alebo právnické osoby domáhajú preskúmania rozhodnutí ústavného súdu, proti ktorým podľa čl. 133 ústavy a podľa § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde žiaden opravný prostriedok nie je prípustný. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľov odmietol pre jej neprípustnosť [§ 24 písm. c) zákona o ústavnom súde].

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľov uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2014